

MILJENKO STOJIĆ

**SIROVI
BLUES**

ZIRRAL

Miljenko STOJIC
SIROVI BLUES

ZIRAL – Zajednica izdanja ranjeni labud
Knjiga 137

Biblioteka

Knjiga 6

Glavni urednik

Krešimir ŠEGO

Urednik

Zdravko KORDIĆ

Recenzenti

Vjekoslav BOBAN

Željko IVANKOVIĆ

Copyright ©ZIRAL

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.4 (497.6) - 1

STOJIĆ, Miljenko

Sirovi blues / Miljenko Stojić. - Mostar :
ZIRAL, 2001. - 102 str. ; 21 cm. - (Biblioteka
Gral ; knj. 6)

Bilješka o piscu: str. 99-100

ISBN 9958 - 37 - 014 - X

COBISS/BiH - ID 9232134

Miljenko Stojić

SIROVI BLUES

Mostar - Zagreb
2001.

Postole

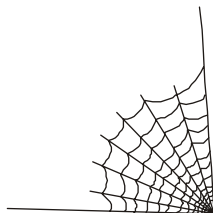
PTIČICE

Zima je bila, uz miris snijega s visina,
dim što se leluja odavao je pucketanje drva u vatri,
kućice su ležale spokojno u raspukloj dolini,
samo su ptičice neke dvije remetile tišinu,
oglašavale su se uporno cvrkutom i nešto tražile, tražile.

Tko zna odakle su došle, možda s juga, možda sa sjevera,
ništa o tome nije pisalo na njihovim promrzlim kljunovima,
gledali smo ih uporno iz udobnih naslonjača,
pitali se radoznalo što li će učiniti.

Zajedno, kao po naredbi, sletjele su pod nadstrešnicu,
kući je bilo svejedno, ničim ih nije pozdravila.

Najprije su otrsle krilima, pogledale u osvijetljene prozore,
nakon toga okrenule su se jedna drugoj i počele pričati,
pričati.

GNIJEZDO

Sve je pokrila snježna bjelina,
teški mir pao je na zemlju.

Stablo šipka ustrajno je podnosilo teret,
pamti ono još i mrazove i bure i oluje.

Ptičica je jedna doletjela u blizinu,
hladno joj je bilo, nije znala kamo poći.
Ugledala je šipkov plod rastvoren kao prsti.
Dogodilo mu se to dok se davao prolaznicima.

Veselo zacvrkutavši uletjela je unutra,
oboje su bili sretni: i ptica i šipak.

Snijeg je padao, ljudi se nisu vidjeli vani,
gnijezdo je disalo kao srce novorođenog djeteta.

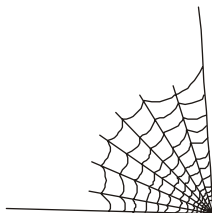
NEJASNO JASNO

Prestalo se u trenutku sanjati,
dok bi dlanom o dlan,
prijatelj je odjahao put dalekih krajeva.
Možda je i bolje tako.
Kažu da očvrsnuti treba,
nije lako nositi ni sreću ni bol,
a mora ih se kao kruh svoj svagdanji jesti.

Promjenljiv je svijet naš ljudski,
opija nas svojom varljivom svjetlošću,
a onda kaže dosta, vrijeme je rasanjenja.
I nama je nejasno jasno da jutro je,
ptice cvrkuću, otvoren se prozor smiješi.

Nije ovo tužaljka, a ni psalam nije,
tek pustinja možda sa svojim pijeskom.
Pronaći ću ja vodu i oazu, već ih vidim.
Samo, dopješačiti do njih treba,
korak po korak, ustrajno i smjelo,
baš onako kako sam to jučer činio,
baš onako kako ću to sutra činiti,
baš onako..., hej, kako je dobro bilo.

Dozivilju otvorene ruke poput čempresa,
zanosno, u privlačnu magličastu budućnost.

PRIJATELJEV ODLAZAK

Jedne zimske večeri moj je prijatelj otišao.
Vani je bilo hladno, bura je nemilosrdno puhala,
u nosnicama se osjećao miris vatre. Uzalud.
Moj je prijatelj otišao putima samo njemu znanim.
Nije ostavio ni telefonski broj, ni adresu, ništa,
kako ga sada naći, pružiti mu ruku?
Susretnem onoga tko mu je sličan, ali to nije on.
Duša mu je drugačija, oči imaju neki drugi sjaj.
Nema moga prijatelja, dobro to znam,
otišao je jedne zimske glupe večeri.

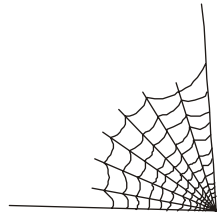
POGLED UNATRAG

Sve se zbilo u tom trenu:
odapeo sam se u budućnost,
glasno zalupio vratima,
razbio snove u stvarnost.

Stajao sam pred crkvicom u polju:
nisam znao kome pripada,
a nije me to ni bilo briga.
Znao sam samo da sam tu,
da vrijeme je isteklo,
odlučiti se treba,
a lako nije, a lako nije.

Ni za čim sada ne žalim
(barem uvjeravam sebe da ne smijem),
jedino me ponekada zaskoči misao:
kako bi bilo, da je bilo?

I samo sjetno odmahnem rukom.

POSTOLE

Derao sam nekada postole po cestama tuđim,
puno ih je bilo, oprostite, nabrajati ih neću.
U nosnicama još osjećam njihov prah i miris,
ostajale su iza mene kao svjetla u noći,
a ja sam jurio naprijed svom snagom,
skupljajući krhotine životnog iskustva.

I još se ne zaustavljam i ne znam kada ću,
svaki trenutak stariji, a uvijek sam isti.

Neka bude tako, netko će me razumjeti,
na meni je i dalje postole derati,
samo, sada su to ceste moje domovine,
tako različite, razapete i tvrde.

Možda prođem i tvojom ulicom, tko zna,
ostavi vrata otvorenima za gutljaj vode,
htio bih te ponijeti u srcu kao prijatelja,
samoća je ružna, straši i melje.

Vrijeme izlizuje moje postole i ja odlazim,
ostaju tragovi, do prve kiše, ako ne i nešto dulje,
moguće je da uz trud prežive i nevirijeme.

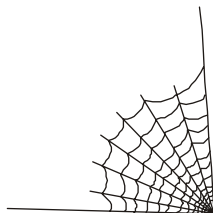

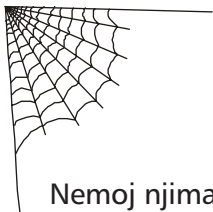
TI IMAŠ DUŠU

U noći kada su sva svjetla pogašena
tvoja duša blješti kao zublja.

Evo je sada tu, preda mnom, i gleda me,
ja sam joj, kaže, najbolji prijatelj
i meni je milo i uvijek porumenim blago.
Pitam se jesam li dostojan stajati pred njom.
Mene vjetrovi vuku, magle me razapinju,
u nosnicama stalno ćutim miris putovanja,
a tvoja je duša blaga i topla,
hrskava kao svježi kruh u jutro.

Ti imaš dušu što opija i čini mudrijim,
zaključujem to dok se odmaram za hrastovim stolom.
I nju životne mijene kušaju i stišću,
ali ona se ne da i hrabro ide naprijed,
cvjetovi joj se smješčaju, more veselo pozdravlja.
Zbilja, ti imaš dušu, ti biće iz mojih snova.
Budi tu i ne miči se, ja ću se uvijek vraćati,
ruku ti pružiti i s tobom zajedno pjevati.

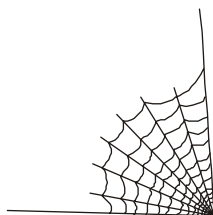
ZLATO MOJE JEDINO

Nemoj njima vjerovati, zlato moje, nemoj.
Nemaju ti oni što dati osim svoje praznine.
Zaboravili su plakati zbog običnih malih stvari,
zaboravili su plakati zbog tebe i mene.
Njihov plač sada ima cijenu, isto kao i smijeh,
a ti si loš trgovac, zlato moje, loš trgovac.
Ne upuštaj se u cjenkanje, odbaci opsjene,
plači slobodno i smiji se slobodno, kao i nebo,
pojavit će se odnekud leptiri, potrči za njima,
netko će ti pružiti ruku, dotakni je prijateljski.
Samo nemoj njima vjerovati, zlato moje, nemoj.
Jedan je život, pa zato ni meni ne vjeruj,
osloni se na se i vjerujem da ćemo se naći,
tvoja sloboda postat će naličje moje slobode,
moja sloboda postat će naličje tvoje slobode.
I bit ćemo sretni, zlato moje, vjeruj mi to,
sretni poput pijeska na našoj obali morskoj,
znat ćemo da smo oni što se neprestano traže
i u cik i u sumrak dana, zlato moje jedino.

KRATKA PJESMA

Ništa drugo ne trebam,
osim tvoga vedrog smijeha.
Znam da su ti dani
ponekad magloviti kao i moji.
Zapamti zato, molim te,
ništa drugo ne trebam,
osim tvoga vedrog smijeha,
prolivenog kroz ovu moju
jučerašnju, današnju, sutrašnju...
kratku pjesmu.

TIHO ĆU TI ŠAPNUTI

Za dom me moj pitaš, živahno moje,
ne znam što bih ti odgovorio.
Ponekada sam pokušavao misliti o tome,
a onda sam odmahnuo rukom i rekao: pusti to,
zar ti nisu dovoljne široke ceste, nebo iznad tebe.
Ni ptice nemaju čvrsta doma, pa što im nedostaje?

Znam, tebi je sada sedam godina,
pokušavaš stvari nazivati njihovim imenom.
Još nisi naučila da se ponekada ne može tako.
A vjeruj mi, naučit ćeš to htjela ili ne,
želim samo da ti ti treni ne budu previše bolni.
Sjeti se tada svoga upita: a, koji je pravi tvoj dom?

A koji? Pritiskam čvrsto i ne hoteci papučicu gasa,
gledam u morsko plavetnilo što promiče s moje lijeve strane.

Znaš li da sam imao puno domova, kao zrna u šipku.
U svakome sam sebe ostavljao u većoj i manjoj mjeri,
nastojeći, ipak, ostati čitav i ostati svoj,
dok krhkim prstima dotičem život u svoj njegovoj punini.

Neka si postavila ovo pitanje, prija mi danas,
tihu ću ti šapnuti: ono je dom moj pravi.

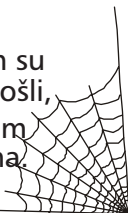
VEČERA U RESTAURANTU

Zaključio sam da su svi moji prijatelji budale,
(ne smijte se i ne čudite, to se može i vama dogoditi),
a i ja koji ovo pišem zajedno sam to s njima.
Oni ne znaju sjediti mirno i razgovarati o glupostima,
ne znaju utonuti u hladnu razigranost punog restoranta,
mjestu gdje ljudi na malom prostoru zajedno jedu i piju,
izgledajući pritom kao mirna skladna obitelj,
dok su u stvarnosti jedni drugima daleki i ne poznaju se,
tegle samo svoju prošlost kao vidljivi teret na leđima.

Moji su prijatelji izvrsne budale, kao što sam i sâm,
dotiču se pojmova poput postojanosti, Hercegovine...
razgovaraju o svojoj prošlosti koja je tekla na raznim
stranama,
a bolje bi im bilo zagristi u crni rižot i jadranske školjke,
ispiti dobru čašu vina iz jednog hrvatskog starog podruma.
Manje će ih, naime, boljeti i ova će im večera zaborav biti.

Ne znaju to moji prijatelji i ja im se smijem dok šutim,
promatram koga sam ja to ustrajno skupljao oko sebe,
s kim sam to provodio sate i dane razgovarajući o
mnogočemu.

Oh, kako bih slatko razbio jednu čašu od pod kojim su
mnogi prošli,
poput mladog Ciganina u zanosu zaplovio blještećim
krajevima.

TVOJA SLIKA

Nedavno sam ti gledao sliku,
onu s odmora, znaš,
pogled ti je bio tužan i bolan,
uokviren zbunjenim smiješkom
da bi ga nježno skrio,
u pozadini je bio komadić mora,
palma se pokazivala na desnoj strani.

Vjerujem da te slikao neki prolaznik,
tako to obično biva,
bilo mu je jamačno svejedno,
uljudno je odgovorio na tvoju zamolbu,
uljudno dometnuo: »I drugi put«.

No, meni nije svejedno,
htio bih ti zbog toga prepraviti sliku,
ne zbog igre, već zbog iskrenosti.
Pogled bih ti ispunio morem iz pozadine,
smijeh osvježavajućim hladom ispod palme.

Znam da se nećeš bojati svoje nove slike,
znam da mi nećeš zamjeriti što ti ovo kažem.
Jest patetično, ali život prolazi poput rijeke,
ostaju samo male stvari zvane:
kava, smiješak, prijateljstvo, odlučnost...

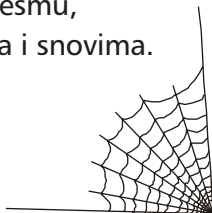

KRČMARICE MLADA

Ti poznaješ sve putnike koji prolaze ovim putovima,
svi oni svrate na čašicu pića i na neusiljenu riječ.
Nešto su drugo za tebe nego kad su dolje u gradu,
račune im stoga ne naplaćuješ skupo,
taman toliko koliko je dobro i tebi i njima.
Pričaju ti o svojim životnim namjerama i ti ih slušaš,
kada uspiju častiš ih na svoj račun,
znaš da nećeš izgubiti, da i tada dobivaš.
Ne obazireš se na snjegove koji znaju napasti,
tada samo malo više prebireš po svojim mislima,
gledaš kako vrijeme prolazi i kako se taloži,
ne na licu i tijelu, nego na srcu.
Kada te više jednoga dana ne bude,
mnogi će te se tada sjećati i prepričavati tvoje priče.
Novi vlasnik možda će tada krčmi dati tvoje ime,
možda je i zatvori ubrzo, tko zna.

Jesi li svega ovoga svjesna, krčmarice mlada?

Dok me služiš hladnim pićem pišem ti ovu pjesmu,
onako u prolazu, zaokupljen svojim putovima i snovima.
Ti ništa ne opažaš, jer ja to ne želim.
Kažem ti samo na kraju jedno kratko hvala.

NAŠA PJESMA

Nikad se neću prilagoditi, pa što?
Ne mogu tek tako lako prestati omiljene pjesme u meni,
pit ću s prijateljima kakvi meni odgovaraju,
molit ću se gdje ja hoću i kada hoću,
govorit ću što mi je na srcu i u duši.

Nikad se prilagoditi neću.

Gledat će me s odstojanja, znam to,
žalit će moje sposobnosti i propuštene prilike,
povlačit će se u svoje krugove i pričati o meni,
stvarat će svijet u kojem ja udjela imati neću.

Neću se prilagoditi.

Kod ptica ću se raspitati za njihove putove,
one će mi sve potanko reći i posavjetovati me,
naučit će me kako se gnijezdo toplo pravi,
ponijet će me prema suncu na krilima svojim.

Meni će se dobra sreća nasmiješiti.

Skupit ćemo se svi mi prognani i čudni,
doći ćemo sa sva četiri kraja svijeta,
donijet ćemo svu našu skupljenu blagost i mudrost,
zapjevat ćemo tada puna grla našu omiljenu pjesmu.

Njezino ime

BIJESNI KONJ

Moj narod što je meka srca
odnekuda je iznenada dojahao,
dok je nastajalo zbunjeno djetinjje jutro.

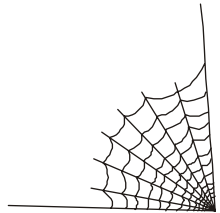
Nitko sa sigurnošću još ne zna
iz koje je zemlje pristigao,
na kojem je to mjestu uzjahao.

Ono što se zna jest samo to da je
negdje zanoćivao, negdje snove sanjao,
tko mu se protivio, trebao je biti jači.

Pogled mu je, tko zna zbog čega,
osvojila današnja domovina,
i tu je ispružio svoje umorne kosti.

Odlučio je rasedlati vjerne konje,
živjeti u miru s drugim suputnicima,
pokušati od izbjeglice postati domaći.

A upravo mu to počesto nisu dali,
pokušavajući ga uvjeriti da je zalutao,
na pogrješnom mjestu poželio ostati.

Zato su mu crne horde rušile izgrađeno,
plašile ga mrakom što proždire,
podmetali mu svoje opakosti i laži.

Dolazile su sa svih strana zemlje,
u svako doba dana i noći,
poput okorjelih prljavih lopova.

Moj narod bijesna konja jaši,
tko će mu pomoći pripitomiti ga,
smjerno ga odvesti na pojilište?

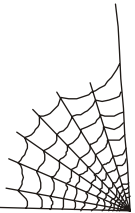

NJEZINO IME

Dan je lijep, kao misao dobra čovjeka,
htio bih mu se otvoriti, prijateljem ga učiniti.
Ne uspijevam, domovinu mi, naime, krađu,
oni čija su lica zavodljivim prahom posuta,
koji nevine riječi izgovaraju kao da režu nožem.
Bože moj, što to učiniše od riječi,
zar ne znaju da će im one jednom biti suci?
Neće tada vrijediti ni grimiz ni zlato,
svatko će sebe otvorena lica susresti.
I što će vidjeti za neku je drugu pjesmu.
Znam samo da tada moja će domovina stajati časno,
izbavljena od svih mrakova i svih probisvijeta.

Kako da joj, dakle, uzvišeno ne spomenem ime:
to si ti i ja, sa svim svojstvima svojim,
imena kradljivaca nipošto spominjati neću,
neka na njih teški zaborav padne
kao zastor poslije loše predstave.

Svaki je dan novopronađeni dragi kamen
za staviti u mozaik ponosne nam domovine,
javlja mi se spoznaja u srcu u drhtaju topline.
Znam to i kušat ću biti na visini zadatka,
poput dragovoljca u blatnjavom rovu,
dok se sunce pomalja i cvijeće se proljetno budi.

A njezino ime na obzorju mudro šuti i plamti
osvjetljujući mi dan, bistreći mi srce i um.

SLIČICE IZ HRVATSKE

Sv. Ante zaplovio je izjutra na vrijeme,
sigurno je sjekao more, iako mu je ovo prva vožnja.

Jaki, kapetan broda, pušio je polagano lulu,
dugo je sanjao o ovoj plovidbi, radovao joj se.

Uplovili smo u uvalu Londin, mirnu i čistu,
more je bilo bistro i plavo, kao nebo moje domovine.

Smjestili smo se na mjestu Tvrdica, malo ponad mora,
kućica nas je primila prijateljski, smješkala se.

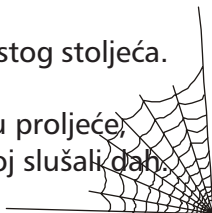
Kušo se brinuo za mnoge stvari,
to je njemu prirodno, mudrost kojom se živi.

Uvečer smo bacali mreže s kajića Mate,
ujutro smo gledali jesmo li imali sreće.

Đani se marno upućivao u ribarske tajne,
kušao život naših predaka, odgonetao mu tvrdoću.

Molili smo se na nedalekom Otusu,
crkvice je bila sv. Ante, podrijetlom iz dvanaestog stoljeća.

Slagale su se lagano sličice kao listovi biljke u proljeće,
moja je domovina Hrvatska disala i mi smo joj slušali dah.

ZEMLJA ČUDESA

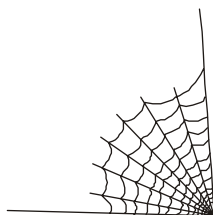
Nitko tu nije htio dolaziti i graditi svoj dom,
tek hajduci što su harali i sa sebi sličnima ostajali,
jer bilo im je tu dobro, izazove su voljeli, i slobodu.
Hercegovino, što Hum se zvaše, zemljo pradjedova mi,
zemljo što smije se nekome u brk i s njim vino ispija,
što da s tobom učinim, kako da te čistom očuvam?
Uvijek kada zagusti zna se na koju ćeš stranu,
zbog toga si neprestano razapeta na životnom raskrižju,
između onih koji te mrze i onih koji te ljube.
Ipak, unatoč svemu tvoj je dom uvijek otvoren,
može se doći i ostati ako želiš, ali cijena se zna,
zemlja Humska traži srce i munju u pogledu,
kamo god se pođe sa sobom se ustrajno nosi,
tuđi daleki gradovi postaju tako samo prolazišta,
do onoga trenutka kada se bude vraćalo.

Prepoznajem danas znak na tvome čelu i sretan sam.
To kraljica Katarina skuplja svoju rasutu djecu,
dovodi ih u svoj Hum i poput majke tepa im blago.
Vjetrovi, naime, opasno ovim krajevima pušu,
ne smiju ih zamesti, ne smiju ih ožalostiti.

Na mome dlanu tvoje srce počiva i gleda me.
Razumijemo se dok jesen mirna Humom pada.

Još malo pa će grožđe biti zrelo, i dunje,
ubrat ćemo ih za nas, za naš sretan put,
poslušat ćemo što nam to šapće kamenje,
i kadulja, i šipak, i drača, i smokva, i trešnja,
živjet ćemo puni miomirisa zemlje čudesa,
čudesa što ih razumiju samo oni blaga srca.

SUVREMEN SAM

Nešto ću vam reći, onako u povjerenju:
beznadno ljubim svoju domovinu,
ni osjećaj prve ljubavi tome dorastao nije.

Znam da ovo nikome nećete kazati,
nije da se nečega bojim, samo...
znate, reći će mi da nisam suvremen,
a ja to jesam, zaista vam kažem, jesam.
Stavit ću to i u naslov ove svoje pjesme!

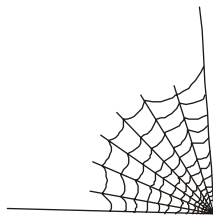

ODGOVORI MI

Ovih smo se dana slučajno sreli,
pričao sam o svojoj, o hrvatskoj povijesti,
on je prepoznao svoju, baš svoju.

Bilo mi ga je žao, istinski.
Da je barem pošteđen on ili ja,
manje bi majki suza svojih isplakalo.

Ovako dobismo biser bolju oblikovan,
kamo da ga stavim, odgovori mi!

U BOJ, U BOJ

Stajali su na užarenu suncu tako ugodno mladi.
Jedan je u džepu stiskao teško stečenu diplomu,
drugi sliku svoje drage danu mu u rujno predvečerje,
treći..., ma daj pusti, nije sada vrijeme za to,
glazba je tutnjala, glazba je zvala, u boj, u boj,
cijev uz cijev, kaciga uz kacigu.

Znala je sve to starica dobra i naborana lica,
što se često krstila i skrušeno molila u svome srcu.
Davno je netko njezin pošao istim putom,
ostalo je sjećanje i crna ploča sa zlatnim slovima.

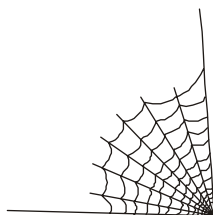
Djeca su nestašno galamila idući iz škole,
željela su se malo odmoriti od svojih zadaća.
Poslije će učiti pjesmicu što im ju je učiteljica zadala.
Znate, jednu od onih pjesmica o domovini, kažu.

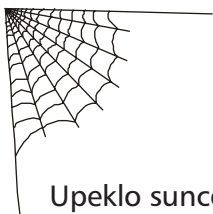
U boj, u boj, snivalo je u njedrima okolnih brda,
dok se sve ponovno ne prene i ne proključa.

POLJUBAC

Teška i sumorna vremena bijesno su galopirala,
topot smo njihovih kopita u domovima svojim slušali.
Znali smo da kucnuo je čas, sraz se mora dogoditi,
pa smo se skrivali po podrumima, pa smo stiskali šake,
pa smo teško psovali, pa smo ispunjeni vjerom molili,
pa smo... uranjali u trpke trenutke prkosna poljupca.
Netko je zastavu ljubio, dok je netko drugi odlazio,
dječje su oči nijemo gledale krhotinama svojih snova.
Domovina se, o Bože, sinu svome časno odužuje,
pucnjevi tjeraju začuđene ptice i sve se stišava,
samo još poljubac plamti kroz noć, noć tvoju i moju.

SLANO 1997.

Upeklo sunce ono naše žestoko hrvatsko,
odmaram se dok cvrčci neumorno cvrče.

Do prije nekoliko godina oni su se sunčali ovdje,
htjeli su se oprati od svoga nečovjštva, ali zaludu.

Kada su dolazili, dimnjaci su ih dočekivali nijemo,
vrata su tada škripala zbog vjetra ili vojničke čizme.

Koračali su nesmiljeno, baš kao po tuđem,
tragovi su im zaudarali zločinom i toga su se bojali.

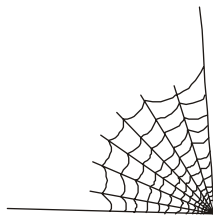
Danas ih ovdje više nema i nikada ih više biti neće,
ali bit će crvenih krovova i zvonkog dječjeg smijeha.

OKRENI SE, MARKO

Sejmeni su poljem zalegli,
našim poljem hrvatskim.
Gaze zemlju kopitima konjskim,
osvrću se bijesno oko sebe.
Herceg Bosna mrko šuti i gleda,
trenutni usud svoj promišlja.
Muče je sinovi, muče je poturice,
tko će je braniti, čuvati za budućnost?
Baš su njezina Marka proveli,
mladog momka, punog snova i zanosa.
Hoće li znati ostati svoj u tuđini,
pritajiti se ili nešto drugo učiniti,
a onda u pogodnom času zbaciti krinku,
ponovno biti Marko, naš Marko?
Magla je pala, tko vidi u njoj,
sejmeni zacijelo ne, oni su slijepi,
briga njih za naše sunce hrvatsko.

Okreni se Marko, jadan ne bio,
ovo je tvoja zemlja, tvoje ime.

DRAGOVOLJCI

Na stolu leže olovke raznih boja i veličina,
njihovi vlasnici šute i ozbiljno nekoga slušaju.
Skupili su se iz krajeva dalekih, krajeva blizih,
krhki su, a neki ih sedmom silom zovu.

Gledam ih (hajde pogodite kakvim pogledom),
još su maloprije razgovarali, kulturno se protivili,
trebalo je ostati u okvirima navještenog ponašanja.
Naslov iznad njihovih glava dotle se kiselo smiješio,
taj i taj sastanak katoličkih novinara.

Tko li sve među njima uzmiče svjesno,
tko je nevin s pomućenim vidicima,
tko se hrabro opire struji što prevladati želi?
Ne znam to, ali znam da je stanje prilično šareno,
baš kao na nekom vašaru ili razlomljenoj predstavi.
Radujem se zreloj umnoj djevojci,
mudro objašnjava svoj stav, svoju plovidbu,
po morima istočnim, po morima zapadnim.

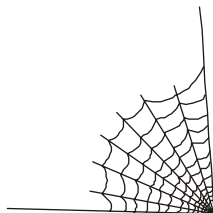
Ovo je neki tamo sastanak, drugovi moji dragi,
ovo je tako ozbiljan sastanak, gospodo časna,
ovo je jedan sastanak što...

Kako da ga još nazovem i da nas još nazovem!
Ako niste, možda, znali, vremena su siva,
olovna su kao naša novinska slova.

Što čekate, razbijte ih, krenite hrabro,
ovo je samo sastanak da se predahne,
da se čovjek zaogrne velom dragovoljca,
pa onda što nam dragi Bog da,
kako rekoše naši momci na svome odlasku.

Tako, mudro zvuče ove riječi puka,
samo, u čijim sve ušima?

SIROVI BLUES

Amerika je zemlja blagostanja!
Bogataši zijevaju umorni od raskoši,
rijeke siromaha mučno utažuju glad.

Hrvatska je zemlja bijede!
Ljudi se nastoje moliti Bogu,
sačuvati bratstvo i smijeh.

Amerika je zemlja slobode!
Zatvori su prepuni uništene budućnosti,
na ulicama stanuje mržnja i bijes.

Hrvatska je ropska zemlja!
Mladići su spremni dati život na bojištu,
zastava u njihovim rukama prkosno namiguje.

Amerika je..., Hrvatska je...!
Lelujavi je to blues u crnačkom predgrađu,
dok sunce zapada nad poljima pamuka.

Znam, znam, sirov je ovakav blues!
Što će te, nema trenutno drugačijeg,
ako želite može jedna čaša coca-cole.

NOVINSKE VIJESTI

Puče diljem kugle zemaljske, Europa više nema granica,
tako danas čitam u rastvorenim šarenim novinama.
Svi smo pobijedili, još je pisalo podebljanim slovima
(valjda da netko ne bi slučajno drugačije pomislio),
još neviđena budućnost pred nama se poput saga stere,
nastupa sloboda, jednakost i bratstvo, treba ih čvrsto
stisnuti.

Još su jednoga Hrvata odveli, bunovna, u sami cik zore,
pisalo je malo dalje u istim novinama, bezosjećajnim
slovima.

Djeca su ostala plačući, držeći se za majčine skute,
namrgođenog bezdušnog vojnika to nije bilo nimalo briga.
Bože moj, on stvara Europu bez granica, moju i tvoju.

Presvijetli mirotvorci na ovim našim prostorima
žestoko su se ljutili što se o njihovim plaćama piše.
Istina je da su izuzetno visoke, ali zaslužili su ih,
nije lako prljati postole negdje tamo u Herceg Bosni,
trpjeti čežnju za zavičajem, čajem poslijepodne.
Hrvati su navikli na razdaljine i svakakvu prašinu,
oni nisu, oni su iz nekog drugog uljuđenijeg svijeta.

U ruševnoj crkvi služena je sveta misa za pobijene.
Bili su, znate, ranjeni i mirotvorci su jamčili za njih.

Svećenik je izrekao da neka je blago mirotvorcima
(onima u svakome od nas, da ne bude zabune),
a bijela je golubica prhnula iz duše ubijenih
i odletjela prema plavom nebu, svjedočio je neki dječak.

Stoje novine preda mnom poput otrova u kristalnoj čaši,
savijam ih u zrakoplov, kao u ranim školskim danima,
bacam ih i one lete, lete, a mene baš briga gdje će pasti.
Platio sam svoju kavu i mogu ići, bez obzira na poslužitelja.

ZLA VREMENA

Ljudi, nastupila su zla vremena,
u našem kraju iz čista mira poludio pjesnik.
Što se smijete, ta barem njima kažu da su takvi,
dakle, on se samo vratio u svoje prirodno stanje.
Znate, o tome su i naše nezavisne novine pisale,
svojim ludilom prešao je nevidljivo dopuštenu granicu,
pa su morali o tome svoj konačni pravorijek izreći
vrijedni čuvari društva sa svojim farizejskim licem.

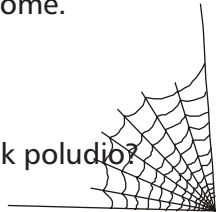
Zgriješio je svojim ludilom, grdno je zgriješio,
rekao je istinu, голу do srži, neugodnu do bijesa,
prekršio je sva pravila poretka što se tek uspostavlja,
treba ga zato skloniti što dalje od naših nevinih očiju,
debela hladovina neće mu smetati, tamo mu je mjesto.

Poludio, ljudi, pjesnik, samo se ne zna zna li on to.
Opijen je domoljubljem, vjerom, nadom u pravednost,
pa kako će takav nešto shvatiti, za veliko se boriti?

Zla su vremena, čudni ljudi okolo hode,
treba se čuvati, ne dopustiti da te tek tako slome.

E, moj pjesniče, uzdrhtala hrvatskoga srca!

Oprostite, tko je to rekao da je negdje pjesnik poludio?

DOGOVOR

Da, priznajem, kriv sam kao i čitava moja domovina.
Nisam više mogao trpjeti, dragi suče, a to je kažnjivo,
znam, čitao sam o tome dosta puta, ali sam malo što
zapamtio.

Glava mi je tvrda i pamti samo slobodu, i slobodu, i slobodu,
pa kako da se onda ponašam prihvatljivo, poput janjca
krotko.

Bilo bi najbolje da se nekako dogovorimo, nađemo na
sredini puta.

Neka bude, evo, ovako: ti suče slomi verige, a ja ću ugasiti
mrak,

ne moj, nego tvoj, onaj što te obavio kao ljuštura, kao
bršljan.

Svjetlost će te poput sreće obasjati i u novo doba odvesti.
Bit ćemo tada zajedno, ti i ja, progonitelj i progonjenik.

Samo, mrak treba zgasnuti, daj puhni i ti malo, suče dragi.

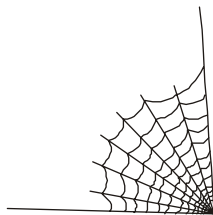

PRAVI IZLAZ

Pod stoljetnom lipom oni piju hladno pivo,
naše pivo ispod naše lipe,
osjećaju se nadmoćno sa svojim oznakama i vozilima,
tuđi vojnici koji su plegli na naše krajeve,
a ništa im nismo skrivili, evo, prisežem.

Kažu da nam donose mir, baš onakav kakav trebamo,
oni to kažu, ne ja, dok usput krijumčare i uživaju
(vi koji čitate ove retke ne odajte me što rekoh,
optužit će me da sam protiv mira, protiv dobra, protiv...).
Zvoni njihov smijeh našim dolinama i razbija se o brda,
tamo smo, naime, mi, bliže nebu i bliže istini.

Pritiskla ljetna omara i pritiskli tuđi vojnici,
vрати dostojanstvo narodu svome, Gospode,
putovi su naši široki, svatko može ići njima,
pritom samo mora paziti da bude prijatelj,
nema drugog izlaza ni za nas ni za njih.

NEPRILAGODLJIVI

Tvrdim da oni imaju dva lica, a jednu dušu.
Rekao mi je to dječak odlučna pogleda na trgu.
Znate, to su čudni ljudi, dodao je još starački,
njihov je osmijeh pokvareni slatkiš lijepe vanjštine.
Oni su... nabrajao je dječak, a meni je bilo muka.
Pred oči su mi nahrupile slike tih umišljenih novinara,
njihovih priča o psima rata na našem časnom prostoru.
Kada bih sada sjeo s njima u neko okolno sastajalište,
prisežem da me ne bi razumjeli, da bi se čudili.
Ne slaže se hrvatska i njihova istina, ama baš nikako,
naslućuje to i jato mirotvoraca stiglo sa svih strana.
Ne znaju oni gdje su, ali znaju što trebaju reći,
kako pravdati dnevnicu, sažalijevati i jedne i druge i treće
i...

Uistinu čudni ljudi, vjerujte mi, ali naš mir odnijeti neće.
Čuvaju ga neprilagodljivi kojima napisah ovu pjesmu.

A PIJETAO JE ZAKUKURIKAO

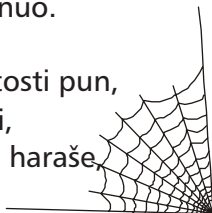
Dolazili su po njih u toplo hrvatsko bosansko jutro.
Briga ih što su budili djecu i snove im razbijali,
oni su izvježbani vojnici, nasrnut će na svakoga,
ta u divlju su Bosnu došli, kakva ljudska prava,
domoroci su uvijek domoroci, govorili su im njihovi.

A pijetao je zakukurikao, ovo je njegovo vrijeme,
dok je zora nešto znala i zato je svanjivala mutna,
padala u krilo kao teška magla u blatnjavu jesen.

Suđenje se vuklo poput »ćire« kroz Herceg Bosnu,
optužnicu je trebalo spremi, stručno uništiti nevinost,
o višim se stvarima radi, shvatite već jedanput,
ako netko dobije četrdeset i pet godina tamnice teške
ili koju godinu više ili koju godinu manje,
svejedno je to, vjerujte nam, potpuno svejedno,
oni trebaju biti krivi, i točka, velika točka.

A pijetao je zakukurikao, prkoseći zori i blatu,
zna da će ga čuti i možda mu o kraju pomisliti,
no on ne bi bio on da se prepao, da je ustuknuo.

Da, da, Haag je zanimljivo izletišta, znamenitosti pun,
ako ih ponestane mogu se i Hrvati pokazivati,
oni su, naime, stari divlji ratnici što Europom haraše.

ostade im to u krvi pa nastaviše i u današnje vrijeme,
ali stat ćemo mi njima već u kraj, pameti ih dovesti,
spoznat će kako treba biti uljudan i kako treba slušati,
ne razmišljajući, bez rogoborenja, ponizno i klečeći,
znamo mi dobro kako se to radi, dugo smo vježbali,
stoljeća su zapamtila naš hod, našu čizmu, naš gnjev.

A pijetao je zakukurikao, Petru baš u uho,
na sve strane poletjelo je perje, ne zna se čije,
je li se to Petar prenuo, je li to Petar ugasio vatru?

POLITIČKA PJESMA

Recite mi jasno je li ovo filozofska misao:
»Ne budi uzalud u ovome gradu«.

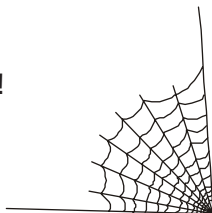
Možda to i nije, možda je tek pjesništvo,
samo, tko to zna, kome je to važno?

Ti si ovamo doputovao sam i tako ćeš i otići,
oni će ostati sa svojim brigama i radostima.
Grad u kojem stanuju samo će udahnuti,
bio si još jedan prolaznik više, i gotovo.

Ipak, ne reci tek tako lako zbogom.
Pogledaj kako ovaj grad diže koprenu s lica,
onu tešku, crvene boje, neljudskog obličja.
Diže je ustrajno i znam da će uspjeti.

Zar i tvoji gradovi ne čine isto
dok ti pišeš ovu političku pjesmu
(reći će ti neki tako kada je pročitaju,
iznenadit ćeš se tko će sve to biti)?

Hajde, budi dobar, ne ostavljaj tugu iza sebe!

CRVENE ZORE MRAK

Oni nisu kao prava vojska dolazili cestama,
iz šume su nahrupili, s navikama izgladnjelih vukova.
Bez ikakva smisla za tančine, sve su rješavali brzo,
stabla su zato rodila ljudima, a rijeke se okupale krvlju.

Pobjeći nije bilo lako, izlaze su pomno zatvorili,
naši čuvari, demokrati s nekadašnjeg kršćanskog zapada.

Zora treba svanuti nakon mraka, vikale su ulične hulje i
protuhe,
zora novog čovječanstva, zora svijetle budućnosti.

Moj je otac, nakrivivši kapu, pridošlice jednostavno zvao
crveni.

Budući da je uskoro dragovoljno pamuk morao saditi,
nakon obavljena posla vragu je rekao da se sada time
pozabavi,
iako ga prije, zbog svoje vjere u Boga, nikada zazivao nije.
I vrag je zaista došao po svoje, pamuk nije rodio na očevoj
njivi.

Crveni su se ljutili, a moj je otac uporno ponavljao da nevin
je.

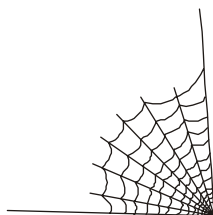
Kasnije je, šaleći se, majci govorio da je crni vrag izdao
crvenoga.

Ovo sam znao iz priča koje su se uvečer u kući šaputale,
odatle moj prvi zazor prema crvenima, stvaranje čvrstih
odluka.

U crvenoj zori malo po malo prepoznavao sam gusti, teški
mrak,
uzalud neke druge priče, vjerovao sam ocu težaku i majci
svojoj,
gledao braću i sestre kako sa siromašnim torbama odlaze
u daljinu,
zbog čega je majka plakala, a otac muški šutio skrivajući
suzu.

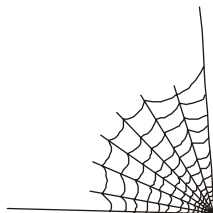
Sanjareći sam neprestano vjerovao da svanut će neke nove
zore,
čekao ih raširenih ruku pobjeđujući tako crvene zore mrak.

Kriška ljetopisa

NJEGOVA KRIVNJA

Ponovno je bilo proljeće u njegovoj zemlji,
zrak je mirisao cvijećem i životom,
a on je odlazio na prezreni drveni križ.
Zvali su ga Isusom, Mesijom i Spasiteljem,
putovao je svojom zemljom, tješio i liječio,
ljudi su se divili, voljeli ga, zavidjeli mu.
Oni pobožniji među njima govorili su da je Bog,
ali tko je mario za to kada novost sustiže novost.
Poglavari su bili oprezniji od običnog puka,
nisu odmah donijeli zaključak, htjeli su ga iskušati.
Nije se pokazao jednim od njih, zato su ga prekrížili.
Poznavali su oni već takve, opsjenare i varalice,
križ njih samo može izliječiti ili prignuta šija.
On je bez razmišljanja izabrao prvo,
uz čuđenje puka, nerazumijevanje učenika.
Kakva naivčina, govorili su revni narodni poglavari,
sve se to dalo srediti, u miru i tišini, ta ne bi bilo prvi put,
trebalo je samo htjeti otvoriti prava vrata, ništa više.
Kriv je zato da i nije kriv, nesposoban prilagoditi se,
takvima ne treba dati proljeće, ni cvijeće,
njima treba crna tvrda zima i mrak.

DNEVNI ZAPIS

Poveli su ih nemilosrdno na križ
u popodnevi gluhi sat.

Oni su se odmarali iza ručka
i baš su im trebali pokvariti san.

Svjetina je posrtala i vikala,
vojnici su tvrdo svršavali posao.

Kako samo ne znaju uživati, Bože,
zašto su tako dosadno prosti i divlji.

Križ je tukao po tvrdom kamenu,
gledatelje do ludog zanosa dovodio.

Pa i taj glavni, Isus što ga zovu,
zar baš nije znao biču izbjeći?

Oprosti im, Oče, ne znaju što čine,
dobri su oni, dobri, znam ih ja.

Ma, treba i ovo danas pretrpjati,
važno je da poslovi idu dobro.

Pukla je iznenada silna munja s neba,
hramska se zavjesa na dvoje razderala.

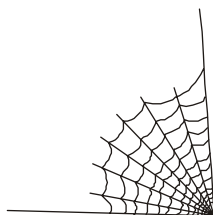

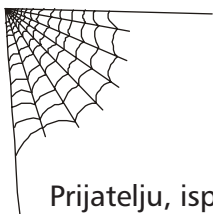
USKRSNA PJESMA

Doći će Uskrs, znam, i bez moje pjesme,
no, ja bih je baš htio oživjeti ovoga tmurnoga dana,
neka svjedoči o jednome hodu kroz ove godine,
godine tvoga i moga preispitivanja i snalaženja.
Možda je nekada netko pročita čeznutljivo u samoći,
znat će tada da nije prvi sa svojim plamenim mislima,
život je izuzetno klizava nit što probada biće nas svih.

Uskrsli Isus prošao je već davno svoj zemni put,
možemo ga sada pitati za savjet ili zaboraviti,
odluka leži pred nama kao kestenje u tešku jesen,
kestenje što prođemo ga, šutnemo ili uzmemo u ruke.

Pa daj, budi, kao ono nekada, prijatelj, Isuse,
pomozi nam naš Uskrs pronaći u šumi teških nesnalaženja,
potrudi se još malo, ne odlazi, nevjerni smo, ali ipak ljudi,
shvatit ćemo već jedanput našu nemoć i bolnu našu šutnju.

VJETAR U KOSI

Prijatelju, ispovijedam ti se u povjerenju,
htio bih ostarjeti, ako je ikako moguće.
Ne stidim se ovoga svoga priznanja,
dozrelom u kasnu zimsku noć.
Htio bih dogorjeti poput svijeće,
pa da se onda tiho utrnem jednoga dana,
a oni koji me poznaju, kažu: bio je čovjek.

Tko zna hoću li ja to doživjeti,
hoće li moje tijelo izdržati žegu dana?
Dugi su i prašnjavi ovi putovi zemaljski,
treba imati sreće njima progaziti.

Isuse, tebe ću zamoliti za pomoć,
gledajući u ova moja ispisana slova,
upustit ćemo se zajedno u pustolovinu,
da bih na kraju premoćno pobijedio,
pa ma kakav napor bio. Znam to!

Hoću li ostarjeti?

Bacam ove riječi u krilo Božje,
idem naprijed, ljubim vjetar u kosi.

VATRIŠTE

Ništa drugo osim sebe nemam!
Shvaćam to polagano uz vatru,
vatru s dobro zidanog ognjišta.

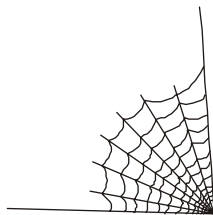
U moj život, ipak, ulaze ljudi!
Dočekujem ih na vratima,
vratima moga nepostojećeg doma.

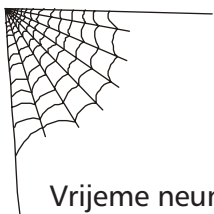
Svatko dobronamjerman može pokucati!
Tada zajednički podižemo dom,
naš dom bez zidova i cigli.

Upamtit će nas, zacijelo, brda i ravnice!
Mi smo skupljači blaga što ne propada,
blaga nastala od naših krhkih srdaca.

Bog će zacijelo biti negdje blizu!
On voli smjelu iskrenost,
iskrenost što se razlijeva poput slapa.

Zaokruži još jedanput pogledom!
Ne boj se potaknuti plamen na vatrištu,
vatrištu u koje se polako pretvaraš.

IME

Vrijeme neumitno klizi,
rukama ga hvatam,
uhvatiti ga ne mogu,
brže je, gipkije i snažnije,
ali se ne predajem,
prevarit ću ga,
pa ma kako teško bilo.

Neću stariti sam,
neću biti sažgana voćka.

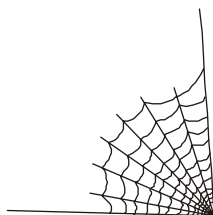
Neka me i satru,
neka me ogole kao hrast,
nikada, ipak, nisam sam.
Uza me su mravi,
što po tlu gmižu,
s pticama sam
što po nebu lete,
s Bogom sam,
što mi se blago smiješi.

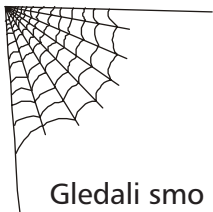
Nisam, sam, počujte,
ne starim uludo.

Pitam se samo,
kada dođu crni dani
(zašto ne i lijepi),
hoćeš li i ti biti uza me?

Oprosti, kako ti bijaše ime?

HODOČAŠĆE

Gledali smo iste stvari,
na istom se mjestu molili,
razumjeli se, ipak, nismo.

Ti polagano pališ svijeću,
ja ironično stojim sa strane,
nikoga nije briga zašto je to tako.

Tebe su knjige okrenule tvojom stranom,
mene su knjige okrenule mojom stranom,
i što sada reći jedno drugom?

Najbolje je šutjeti negdje u kutu,
otvorenih očiju promatrati urednu zbrku,
čekati da se u srcu znak probudi.

Možda se sve to zbude,
kažem možda, ništa nije čvrsto,
svijeća dogorijeva i nestaje.

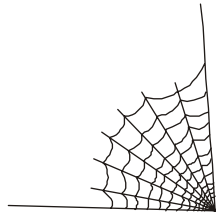

DALEKI KRIK

Tiho se šulja noć kao lopov u gluhi sat,
kuša kroz vrata, kuša kroz prozore,
ma neće, zavrnut ću joj šijom bez milosti,
ovo je suviše dragocjeno vrijeme,
ne želim se susretati s nekom tamo noći.

Jest da me napustio dobar prijatelj, hm..., dobar,
ali nije to ništa, tek nesporazum mali,
umijeće je udariti glavom u zid i ostati živ,
tako barem kažu rudari i cirkusanti.
Život je neprestana igra bez granica,
tko na nogama ostane, toga će se sjećati,
znaš li to, prijatelju moj bivši i dragi?

Eh, da mi je otjerati ove crne misli,
pa da se pojavi Uskrs u svome cvatu i zvonjavi,
kriknuo bih tada krikom dalekim, dalekim.

OPERI ME

Plakao sam noćas gorko i nije me bilo stid,
prozori su bili zatvoreni, vrata zaključana.
Stajao sam sâm pred velikim životnim iskušenjem,
ne osjećajući se ni junakom ni kukavicom,
tek jednim u nizu malih »svakodnevnih ljudi«,
pokušavajući samo dostojno odživjeti svoje i ništa više.
Plakao sam suzama bisernim, rastvarao u sebi školjku,
ništa više nije bilo važno, sve se moglo baciti na lomaču,
jedino se nije smjelo propustiti ovakav proklet trenutak.
On je, Bože, moja prekretnica, moj ljuti saveznik.
Zbog toga me operi da bih ga dočekivao raširenih ruku,
pa se nakon toga pretvarao u misao, u pticu.

KRIŠKA LJETOPIISA

Proljeće je, buntovno predvečerje, mladac čita,
mladac drži ljetopis u svojoj bijeloj ruci.
Zvonio je već Anđeoski pozdrav,
razlijegajući se maglovitim gradskim krovovima.
Izranjaju likovi iz duboke prašinate prošlosti.
Ovaj je ubijen te i te godine na ovakav način,
onaj je ubijen te i te godine na takav način.
Nižu se imena i prezimena kao suhe brojke,
a imali su dušu, Bože, baš kao i ja, kao i ovaj mladac,
nisu dali da im je otmu i zato su otjerani u zemlju,
zemlju hrvatsku u Bosni, Lici, Hercegovini...,
neki u zemlju tuđu što drugačiji okus imade.
Laž je da su šutke pali i da nisu imali što reći.
Još su se godinama prije toga borili i pobjeđivali,
čuvali su svoje hrvatstvo, čuvali su svoju vjeru,
ali krvarili su, Bože, nemilice iz mnogobrojnih rana,
nadali se Europi, ona im pomagala nije,
slala im tek palikuće i uhode, porobljivače i inkvizitore,
tek ponekad koju ljudskiju glavu.
Čita mladac i Bleiburga se dotiče,
kasnijih teških tamnica i smrti zarađene u njima.
Pitam se što li mu sve ovo znači?
Mrzim odgovor kakav god bio,
pomolit ćemo se još za njihovu dušu, k stolu sjesti,
život ide dalje, suklja kroz povijesnu tminu,
pale se nova svjetla, novi likovi nastupaju.

Ljetopis je sklopljen, stavljen po strani,
predstava nova počinje, stara je završena,
ja igram u njoj dok zastori ne budu spušteni.
Kada se to dogodi, što će mladac neki misliti o meni,
hoće li zastati barem tren kraj moga imena ili produžiti
dalje?

Tko to zna, reći ću samo sv. Petru da mu milostiv bude,
podsjetit ću ga da život je tek kriška ljetopisa,
što najslasnije se kuša sa svecima u raj.

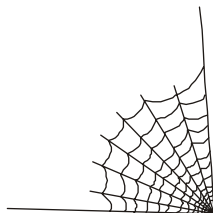
NAŠ GLAS

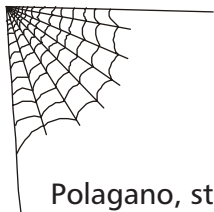
Zemlja je ova mjesto suza i boli,
tako barem kažu dežurni opomenjivači.
No, moram priznati, često to zaboravim,
svoga Boga zamolim da me do sreće odvede.
Ne mogu, naime, biti sam, trpjeti hladnoću.

Smjelo srce mi kaže da Bog čuje moj glas.
Tko ga još čuje ne znam, nije ni važno.
Povjerljivo svoje ruke pružam Kraljici mira,
onoj koja je došla na poticaj svoga Božanskog Sina.
Odvest će me, znam, u sve ovozemaljske zakutke,
opit će me čistoćom prave neiskvarene ljepote
i kamo budemo stizali razgonit ćemo mrak.
Kako je to divno, kako je to osvježavajuće!

Osokoljen ovim novim bujanjem života
u šumi suvremenih promidžbenih poruka
prilijepit ću i ja jednu na sva dostupna mjesta.
Ne, ne bojte se, neću nastojati prevariti vas.
Moja će poruka biti jednostavna i kratka.
Evo odmah moga smjernoga prijedloga:
pružimo si ruke, oslobodimo svoj glas.

Znam, nasmijat će se neki medijski sveci,
napasti nas kasnije stručno, ali...

NA KRIŽEVCU

Polagano, stopu po stopu, penjali smo se uz Križevac.
Mnogi su ovuda prošli, znam, noseći svoje životno breme,
činilo mi se da opažam njihove korake, čujem njihov glas.
Ipak, na Križevcu je svatko sam, zagledan u sebe, zagledan
u Boga,
drukčije se ne može, tek poslije toga postaje se mudrijim
i boljim.

Blagujući s tobom kruh i pijući vodu nijemo sam prebira
po srcu,
ćutio sam da treba pronaći sebe u neizmjerne dubini Božjoj,
da bi se tek poslije toga pronašlo drugoga u prividu
svakidašnjice,
iako se nama počesto čini da bi obrnuto bilo puno
svrsishodnije.

Oštro kamenje para obuću, umara noge, no uzalud.
Ovdje mnogo toga počinje i nije čudo da pružaš svoju ruku.
Prizori s Golgote su potpuno živi i bolno blizi:
Isus je obješen na križ pod kojim je Marija, puk je okolo,
samo još jedan upitnik teško lebdi u pregrijanu zraku:
gdje se nalazi ljubljani učenik Ivan, što li on sada smišlja?

Blagovali smo kruh, pili smo vodu na Križevcu,
prepoznajući da si Ivan ti, prepoznajući da sam Ivan ja.

PRED NEBOM

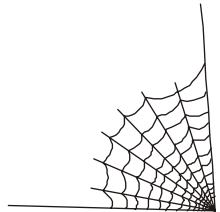
Nebo gledam kroz crkvu sv. Jakova,
ona je puna ljudi što se mole, što zure,
svatko je Gospi prišao na svoj način,
osjećao sam ih čas daleko, čas blizu.

Gledao sam nebo kroz prozračne prozore,
ja sam gledao nebo kroz svoje srce,
ja sam gledao nebo kroz srce okolnih ljudi,
ja sam gledao nebo kroz... nebo sam gledao.

Tamo gore ili tamo blizu, domovina je moja.
Iako volim ovu zemaljsku, nebeska je tek prava.
Sad je kušam kroz događaje u župi Međugorje,
tako je lijepa, zanosna i čista.

Mene moji zakučasti putovi nose,
zašto ih nebom osvjetlio ne bih?
Jesam krhak, jesam ponekada nesmotren,
zašto bi to Bogu tako važno bilo?

Sv. Jakov pruža mi tikvicu hodočasničku.
Je li unutra mudrost, je li unutra hrabrost,
to samo ja određujem i nitko više.
Sv. Jakov milo me gleda s nebesa.

JEDAN OBIČAN ŽIVOT

Razbudilo se opet cvijeće pred crkvom sv. Jakova, podiglo uvis svoju glavu poput zastave na jarbolu. Nijemo je pozdravilo hodočasnika duboko u molitvi, nije ga htjelo smetati, bit će još prilike za razgovor. Mjesecima je bilo odsutno, ali ništa nije krivo, spavalo je svojim zimskim snom, odavalo dug prirodi. Ipak, nije zaboravljalo ni ljude ni događaje, prebiralo ih je u svojim njedrima hladnih zimskih dana. Sjeća se da pozdravilo je i Kraljicu mira kad je došla, nije se bojalo mrke vlasti i njezine mrske hladnoće. Čulo je i zapamtilo uzdahe umornih hodočasnika, želje da već jedanput prestane nemir i dođe ljubav, ljubav topla poput kruha mjesnoga pekara u noći. Istina, uvijek je bilo nježno i možda su ga zato čupali, ali ono je ostajalo u zemlji, u zraku, u tebi, u meni. Ta što to znači što sam u očima drugih krhko i nježno, ne kaže to jamačno ništa o snazi, već o izgledu. Nasmiješilo se cvijeće na ovu svoju pomisao, zaključilo da imalo je smisla ustrajati i doći do nje, prihvatiti Gospin dolazak iz blizih nebeskih visina, bez obzira na sve, ma što god to moglo značiti. Vjetrić je blago pomilovao cvijeće po razdraganu čelu, kamen je ostao šuteći, hladan i dalek, barem za sada. Protjecao je jedan običan život, tamo, ovdje, nekamo.

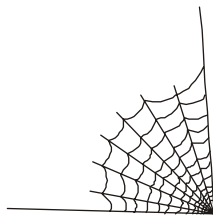

ANDEOSKI POZDRAV

Zvoni anđeoski pozdrav preko šutljivih gradskih krovova,
razliježe se u srce grada što se uspavao u magličastoj dolini.
Čuju ga tamo sveci i hulje, puk i vlast, siromasi i bogataši,
svakome jednako zvoni, svakoga jednako poziva,
ali nisu svima spone iste i ne driješe se isto.

Zvoni anđeoski pozdrav nadjačavajući golubove i vrapce,
nestaje vrijeme na sve četiri strane svijeta u žurbi.
Grad preživa upućenu mu poruku i nadima se poput balona,
evo, sad će prsnuti i zvonko kriknuti svoj odgovor.

Zvoni anđeoski pozdrav uporno i smjelo pred dolaskom
noći,
naslanjam se na prozorsku dasku i punim plućima upijam
prizor,
a trešnje su u vrtu procvjetale i možda ih budem brao.

KAD SVECI UMIRU

Spokojno je ležao u postelji,
a mrak se šuljao kroz prozor.

Nismo se samo poznavali, nego i znali.
Zajedno smo se smijali istim stvarima,
razglabali o vremenu u kojemu živimo.

Izgovorili smo njegovo ime i on se trznuo.
U očima mu je bila daljina i obale.
Osjetili smo da nas ne prepoznaje, ali da se trudi,
ništa mu nismo zamjerali, gledali smo ga toplo.

Iskusio je u istoj zemlji razna društvena uređenja,
između ostalog, šalom se ustrajno hrvao s komunizmom.
Nije za to vrijeme proklinjao ni muke, ni mučitelje,
htio je ostati, poput djedovā, uzdignute glave.

Mahnuli smo mu na rastanku,
srce je došapnulo: jedan svetac umire.
Nije važno što to nigdje ne će biti zabilježeno,
dovoljna je i ova jedna obična pjesma.

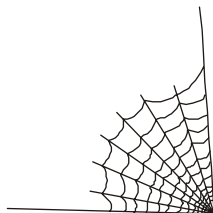
Dobro jutro

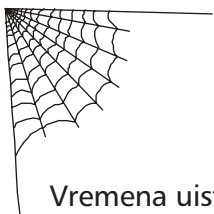
UZ BUKARU VINA

Otac je moj čitav život škrtu zemlju obrađivao.
Po danu se borio s vjetrom, kišom, suncem i travom,
uvečer je slušao vijesti o vremenu na starom krugovalu,
govorio uvjerenom da bit će bolje, dat će Bog.
Mi smo ga djeca slušali i usput šutjeli.

Ja nikada zemlju volio nisam, niti je razumio,
mi smo bili dva svijeta nepomirljiva,
mene su privlačili gradovi, knjige i priče,
njima sam se radovao kao dijete novoj igrački.

Sjedimo kasno noću i bukaru vina ispijamo,
sutra je novi dan, zadatci nas naši čekaju,
kad bi otac htio da se promijenimo barem za čas,
možda bih tada shvatio njegov mir, blagost i čvrstinu.

DOZRIJEVANJE BISERA

Vremena uistinu nema, nisu to nikakve priče,
uhvatili smo ga u školjku i čvrsto zatvorili,
nastojimo da se pretvori u prejasni biser,
onaj što se daruje samo bliskome, samo dragome.
Jednoga dana, kada sve bude dogotovljeno,
staviti ćemo ga oko vrata i čuvati, a on će čuvati nas
i ništa neće tražiti, poput ovoga juga danas.

Oprostite, zaboravio sam, bio je ovo pokušaj opisa,
biser je stalno tu ako ga trebamo, ako ga želimo.

A što se tiče juga, stvar je tu nešto drukčija.
Mog oca jugo podsjeća na gipkost duhana,
na zadovoljstvo nakon dobro obavljenoga posla.
Mene podsjeća na miholjice, blage i divne,
na more koje šumi negdje tu u blizini.
I ne treba tu biti ništa čudno ni neobjašnjivo.

Svatko ide svojim putom i povratka nema,
samo se uspomene mogu brojiti, a i to je uzaludno.
Biser polako dozrijeva, nježno čuvan u tišini.

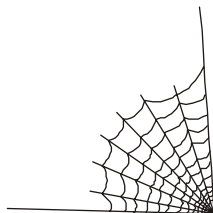
UZDAH

Ja odlazim iz sobe sam na svoj put.
Prati me crna torba kupljena prije mnogo ljeta.
Kada bi pričati znala, njezine bi priče bile dobre,
oni što se u to razumiju stavili bi ih u antologije.

Vrata obično ne zaključavam i zašto bih,
sve je moje u meni i u mojim prijateljima vjernim,
samo mi to možemo pokrasti i nitko više.

Put nije uvijek lagan i kriv sam tome sam.
Odlučio sam se, naime, ne obazirati mnogo oko sebe,
želim putovati slobodno kao ptica zrakom,
tko učini isto bit će mi suputnik drag.

Kada se vratim s puta, pozdravim sve obješene slike,
one su čuvale spomen na me u tišini sobe,
nakon toga još samo duboko i polagano uzdahnem.

PJESMA LUTALICE

Nema toga vjetra kojim nisam jedrio,
ni toga mora koje nisam progazio.
Zbog toga je silna moja tuga,
beskrajnija od slavonske ravnice,
dublja od mora Jadranskog.
Skriva tajne kao školjka biser
i samo ih odabranima otkriva.

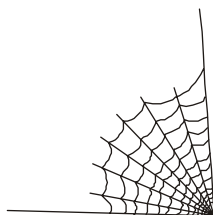
Čuješ li, tuga moja pjeva u gluhoj noći,
pjesmu opijajuću, pjesmu lutalačku.

Ne zaboravi samo, to je i tvoja pjesma.
Čuo sam je u tvome domu,
nije važno u koje godišnje doba,
ja sam lutalica i ne brojim vrijeme.

Dobro je da pjevamo zajedno,
da znamo tko smo, kamo idemo.
Bit će nam tada manje hladno,
spoznat ćemo težinu radosti
dragovoljno je prihvativši u njedra.
Tamo će ona rasti u tišini,
ozarujući moje tražiteljsko lice
(valjda će se i tebi isto dogoditi),

pomažući mi pjevati pjesmu,
možda ovakvu kakvu upravo pišem
ili drukčiju, no istoga srca i očiju!

DOBRO JUTRO

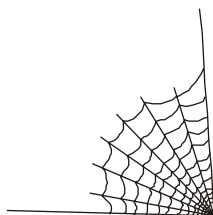
Sanjari ovih dana imaju pune ruke posla:
svijet je okrenut naglavačke, trebalo bi nešto uraditi,
ali što kada neki ne žele sanjati već psovati,
uhvatiti vrijeme za uho i za sobom ga neprestano vući.
Ali, ne ide to tako, moji dragi silnici, zaista ne ide,
protutnjali su ovim krajevima još bješnji od vas,
i ništa se dogodilo nije, osim što ih je zameo vjetar.

Tebe izgleda nije briga za sva ova mudra zborenja,
dobro jutro, veliš mi, i smiješ se zadovoljno,
a more ti se ljeska u glasu noseći miomiris mirte.
Dobro jutro, mrmljam, prolazeći rukama kroz kosu,
znajući da već svanulo je, iako još miris noći osjećam.
Dobro jutro, ponavljam, tu sam ja, ne brini, slušam te,
dar si mi što ustrajno mrvi sivilo mojih dana.

Plovi svijet kao ostarjela barka oceanom,
briga licemjera za to, oni znaju svoj put.
Dogodi li se štogod, nehajno će odmahnuti rukom,
ta oni nikamo ne pripadaju, tek perje su na vjetru.
A ja bih htio negdje svoje korijene pustiti,
zbog toga bilo dobro jutro i tebi i svima takvima.
Znam da vam nije svejedno i baš ste zato lijepi,
dobri kao dijete u sunčano popodne na obali morskoj,
dijete što ustrajno iz čarobnih snova svijet svoj stvara.

Neka je dobro jutro svim prolaznicima, svim umornima,
neka je dobro jutro bitangama, mirovnjacima i svecima,
neka je dobro jutro tvojim i mojim krhkim koracima.

GRANICU GRANICE TRAŽIM

Da mi se negdje skrasiti kao što se skrasuju ptice,
kao što se skrasuje more nakon oluje i rijeka nakon
povodnja,
dao bih punu šaku dukata i još više, mnogo više, vjerujte
mi,
ne bih žalio ničega što sam uporno žuljevima svojim stekao.
Ali ja se ne skrasujem, nemirne su sve moje luke,
uplovim u njih, dobro ih istražim i onda idem dalje.
Poznaju me, stoga, već mnogi i privikavaju se na mene,
a ja nikako da se na sama sebe priviknem.
Tako je to kada vjetrove voliš, daljinama se odazivaš.
Lijepo je mene učio moj otac kako se zemlja obrađuje,
kako se ostaje na škrtom kamenu izgorjelom od sunca,
lijepo je mene učila moja majka kako se dom svoj svija,
kako su svi odlasci samo dolasci s punim rukama.
Ništa nisam naučio, teško svladavam gradivo,
drage su mi granice, ispitivanje njihove čvrstoće.
Pomičem ih stalno dok ne pronađem granicu granice,
tek tada se, čini mi se, smirim, odahnem duboko,
no, ubrzo odlučno odmahnem rukom i idem dalje.

SAMOPONIRANJE

Možda nitko nikada neće razumjeti pjesnika.

Njemu su draga ruda obzorja i ljetne kiše,
drage su mu i rane i radost što pršti,
slabo se osjeća kada zamamnog pokreta nema.

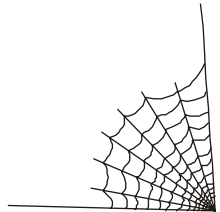
Možda nitko nikada neće razumjeti pjesnika.

On, kao i svi drugi, sam ovom zemljom ide,
samo, neprestano želi zaviriti u sve skrivene kutke,
one koje otvaramo u skrovitosti i od samih sebe.

Možda nitko nikada neće razumjeti pjesnika.

Čudna je to vrsta iznikla usred građanskog reda,
njega treba staviti na posebno čuvano mjesto,
uzimati ga samo u malim količinama, kao lijek.

Možda nitko nikada neće razumjeti pjesnika.

ŠTO MISLIŠ

Pazi se ako budeš pisao bajku!

Ona nije zakučasta, ni teška.
Jednostavna je poput bistra izvora,
topla je poput dobra djeteta.

Pazi se ako budeš pisao bajku!

Morat ćeš tada biti čist,
srce lomiti istinom i pravdom,
život tkati pogledom i slutnjom.

Pazi se ako budeš pisao bajku!

Možda će ti se smijati čudno,
neće razumjeti sve blage prijelaze,
bit će im tuđa opčaravajuća ljepota.

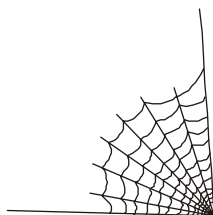
Pazi se ako budeš pisao bajku!

Nezgodno je to djelo, znaš,
tu trebaju ljudi tvrda i meka srca,
svi koji poznaju radost i bol.

Pazi se ako budeš pisao bajku!

Što misliš,
da se, prijaviš, da pokušaš,
ili te je tako strah?

TRI STIHA

Završio bih danas već jedanput pjesmu,
koju sam još jučer predano započeo,
ali, znate, tri mi stiha nedostaju,
i to baš ona temeljna.

Zbog toga sam pomalo ljut.
Pod stol se brižno saginjem,
da možda tamo nisu zalutali,
tražim ih među knjigama,
da možda tamo ne ispijaju mudrost
(kao da ne može biti i suprotno)?

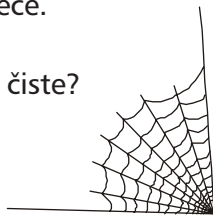
Ne znam što učiniti,
njih jednostavno nema.

Ostaje mi samo zaklopiti bilježnicu,
još k tomu dopisati na njoj:
odgađa se do daljnjega,
ali vi, ipak, uporni budite i kucajte.

PROSTOR ZA PJESMU

Na čemu sve nisam pisao pjesme, majko moja mila
i gdje ih sve nisam ostavljao u jutru, u podneva, u večeri,
sav u očaravajućem bunilu, u pravi svijet zagledan.
Drugi su mi se ponekada znali smijati zbog toga,
a ja sam bio sretan poput malog djeteta u krilu roditelja.
Provirivao sam, naime, u veliki svijet predamnom,
odgonetao slutnje, slagao istinu kocku po kocku,
pravio mozaik svoga života snagama svojim krhkim.
Sjećam se svega dok na prozoru gledam zadnju pjesmu.
Teška je bila za napisati, šikaru sam zbog nje krčio,
onaj tko je pročitao kad bi samo znao što stoji iza nje,
možda bi je odbacio kao živo ugljevlje iz ruku,
možda bi joj prkosio, tko zna, različiti su ljudi.
Leži na prozoru okrenuta prema suncu i izležava se,
tu je već danima, gledamo se i šutimo,
svatko svoju istinu ima i njome se hrani,
kao da istina nije jedna poput izvora u pustinji.
Prozorska daska strpljivo podnosi naš inat,
zna ona da ću se sprijateljiti sa svojom pjesmom,
uzeti je za ruku i povesti među proljetno cvijeće.
Zna li samo hoće li još nekada netko sanjiv
svoje pjesme na njoj ostavljati da zriju, da se čiste?

NAUK

Ima dana u kojima ne znaš što ćeš sa sobom,
lijepe ti se za prste, guše te u grudima, peku u očima,
sve je tako jednobožno kao najgori film u kinu.
A ti bi htio živu igru slika, govor i druženje,
osjećaš da se nema smisla gubiti dok sunce zamamno grije.
Učili su te da ti onaj drugi kraj tebe može pomoći,
pričali su ti još koješta i ti si to ponekada i slušao.
Nisu te znali povesti ravnim stazama, ipak praštao si im,
išao si svojim putom, padao, pa se opet uporno dizao.
Iz časa u čas učio si nauk snalaženja na ovoj kugli zemaljskoj,
poslije te nitko nije pitao za ocjene, a i što bi,
sve se svelo i zbililo u samo jedan izričaj:
ako meni netko ne uveseli dan, učinit ću ga sam takvim.

Pa ti sada reci da te vrijeme nemilosrdno grize!

JUTARNJI UPITNICI

Jezikoslovlje je čudna stvar, živa i razigrana,
htjeli bi da ga učimo, korak po korak,
no, mi kažemo da ga dobro poznajemo,
majka nas je naša njemu učila u trenucima raznim,
kao ono kada nam je bilo mučno, radosno i toplo.

Sve bi ovo možda i točno bilo kada ne bi bilo jutra,
jezikoslovlje nas tada tuče po glavi, hoće naš odgovor.
Najžešće blješte upitnici, poput munja ljeti,
ne možemo im se skriti, polje je široko i dugo,
žudimo krov obiteljskog doma, ali do njega još treba stići.

Kako smo se probudili ujutro, s kakvom noći na glavi,
jesmo li se molili po ustajanju ili smo možda psovali,
bojimo li se dana pred nama, kao razbojnika u noći...?
Prolaze upitnici našom glavom, poput objesnih vozača
cestom,
mi smo sami, uronjeni u blagoslov i prokletstvo svoje sobe.

Hoću li ikada znati odgovoriti, čvrsto rukom uhvatiti sve
upitnike,
teško je to pitanje, znam, a jezikoslovlje je naše životno još
šire.

Prstom pišem po suhoj zemlji, kao ono Isus jednom u
Palestini,
tragovi i crteži ostaju, meni su ono veliko bogatstvo,
treba ih samo htjeti crtati, ne bojati se lažnih ocjenjivača.

NOĆOBDIJINA PJESMA

Večeras mi se pjesma piše.

Uzaludno za olovkom gledam,
tražim je po staroj torbi,
ona je zajedno sa mnom svijetom išla,
možda znadne nešto i o olovci?

Pjesma mi se piše,
pjesma bolja od staroga crnoga vina.

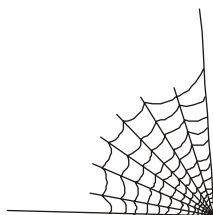
Želim je ispiti iz sebe kao hladan izvor,
staviti je na bjelinu lista,
njome se skriti kao rukom prijatelja.

Da, da, bilo je hladno ovih dana,
naletjeli neki vjetrovi tuđi,
samo se pjesmom uspješno otjerati mogu,
pjesmom koja zna što je riječ, što je šapat,
pjesmom koja zna mnogo toga više.

Što mogu, ovakav sam kakav jesam,
kažem to i licu ujutro u zrcalu.
Nije mudrost izmisliti nešto novo,
mudrost je biti ono što jesi.

Hajde, ostavi se toga, bubnja mi u glavi,
gazi naprijed i ne razmišljaj previše,
ti si noćobdija što smije kriknuti pjesmom.
Poslušaj onu uličnu svjetiljku iz dana davnih,
ona mnogo toga pamti i razumije, i šuti.

JESEN, PARIZ I JA

Jesen se polako primiče Parizu.
Upozorio me na to lelujavi žuti listić.
Otkinuo se s obližnjeg stabla,
a mi smo se vozili, začudo, brzo,
vidio sam ga samo u letu i na brzinu,
kasnije su ga pogazili prolaznici ili vozila,
netko jest i vjerojatno to ni opazio nije.

Diše Pariz dahom varljive ljepotice,
one kojoj dugo upućuju pozornost i tapšu je,
pritom misle na sasvim nešto drugo,
potpuno bezosjećajni na njezine uzdrhtale osjećaje.

Jesen se polako primiče Parizu.

Ma, baš me briga za to,
imat će tko opjevati te dane.
Gradove moje domovine zacijelo spominjati neće.
Pjesmama ćemo ih u prolazu darivati samo mi,
ponosni hodočasnici ovom zemljom,
opirući se svakom naletu turobnih zlih misli.

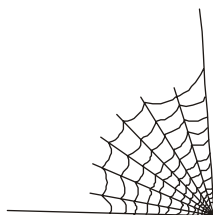
Diše Pariz ispraznim sjajem i raskošju.

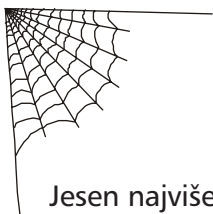

U autobusu i podzemnoj željeznici nitko nikoga ne
pozdravlja.

Dvoje mladih, prljavi i s pivom poznate marke u ruci,
bauljaju ulicama, odsutno mašu budućnosti.

Na proputovanju sam prema svojoj domovini.

ZAŠTO VOLIM JESEN

Jesen najviše volim zbog dunja,
odgovor tako lagan i već na početku pjesme,
ne tražite ga uporno u daljnjim stihovima.

Mirišu u kući na stolu i u ormaru,
možda i na još nekom drugom mjestu.
Nije bitno gdje su, samo neka mirišu.
Zna to baka, a i unuča.

Kopka me, ipak, jedno pitanje
(iako je sve, čini mi se, tako jasno):
može li se miris dunje nečim zatvoriti,
može li se na njega odgovoriti, opisati ga?

Čini mi se da je ovo pitanje pravo,
na njega nisam odgovorio na početku pjesme.
A možda baš zbog njega volim jesen?

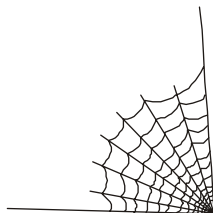

MJESNI RADNICI

Jutro se u njima probudilo sneno,
zagrizli su ga bez puno pitanja.
Pročitao sam to u njihovim očima,
dok sam ih gledao uporno u prolazu.

Muškarci su u baru pili kavu i rakiju,
brinuli se da im autobus ne pobjegne,
žene su bile odsutne u svojim pogledima,
možda su mislile na djecu, na dom.

Svanjivalo je polagano u mjestu,
dan je sve gutao i bujao životom.
Mjesni radnici skupljali su djeci kruh,
noseći sa sobom svoj svijet, svoje krhke snove.

USPJEH

Dan je započeo polagano, kao i obično,
ali bilo mi je nekako uistinu svejedno,
čekali su me ljudi u bijelom, žičani krevet,
oni će mi reći tajnu moga tijela,
a on će podnijeti svu moju radost i svu moju bol.

Mogla bi biti ta i ta teška bolest, rekli su mi,
a on me dočekao nepodnošljivo nijemo i škripajući.

Dogodilo se to tako jednostavno, bezbojno odsutno,
kao da piljarica izgovara cijenu luka, krumpira...
Film se ubrzano počeo vrtjeti, slike su izranjale,
morao sam to zaustaviti, pa ma koliko teško bilo.
Stupio sam u borbu sam, golim rukama, i uspio.
Ništa nikome nisam pričao, htio sam se okušati,
izmoljena krunica na kraju bila je nijemi svjedok svega.

Uvečer sam s drugima pio čašu dobrog crnoga vina,
bilo je iz moga kraja, pa sam se počeo prisjećati,
djetinjstva, roditelja, učenja, snova... Potpuno mirno!

Dan je mogao poći na svoj zasluženi počinak.

ONA KUĆA

Ispraćen sâm od sebe u onu kuću ulaziš,
a tako je malo voliš, tako joj se malo raduješ.

Tebi nitko ne treba do li dobri dragi Bog,
danas ste zaista pravi saveznici, prijatelji što se traže.

Postelja na koju lijegaš stara je, svašta je preživjela,
susjedi u sobi neispričana su povijest, broj kao i ti.

Kroz prozor sunce namiguje, samo ne znam kome,
svatko svoju bol nosi i otarasiti je se želi.

Ej, živote, kako li te ukrotiti, slugom dobrim učiniti?
Nije loše pitanje dok posjetitelji u sobu ulaze.

Kao i jučer pozdravit će me uljudno i mimo proći,
a tako sam željan razgovora, onoga pravoga.

Zna li to itko u ovoj kući, brine li to koga?
Zašto nema odgovora, zašto šutnja muklo caruje?

Brzoglas iznenada zazvoni kraj uzglavlja cin, cin,
o da, sunce moje, to sam ja, o da, to si ti.

Šuti ova kuća, a mene baš briga, daleka mi je, smijem se,
brišem je iz sjećanja dok me poput paučine obvija.

BALADA I GOLUB

Dan kao i ostali u posljednje vrijeme,
ništa nova, a vrijeme tako neumitno klizi.
Sjedim bez misli na svojoj bolničkoj postelji,
zašto se uzalud truditi, isto će mi biti.
Ništa svojoj bolesti ne mogu, jača je od mene,
ispunja me do dna tijela i duše, bez pitanja i stida,
ne otkrivajući svoje namjere, ne pozdravljajući me.

Spoznajem da nije važno tko sam, što sam sve učinio,
na nekom drugom mjestu brojat će se zasluge,
ondje gdje će se ništa pretvoriti u nešto, znam to.

Dotle sjetno ispisujem ovu svoju nemoć, ovu svoju baladu,
baladu o ničemu danas meni važnome.
Svejedno mi je, neka prolaznost ide prema beskraju
i ja ću s njom kao požutjeli list u kasnu jesen.

Gledam oko sebe, tražeći što bolji izričaj za pjesmu.
Opažam da je na susjednoj prozorskoj dasci
golub snio jaje bijelo kao vječnost, toplo kao majka.

JE LI MASLINA DOBRO DRVO

Maslini krađu ulje čim rodi.
Nije joj to tako ni mrsko,
ona se raduje davati, na korist biti.
Kada toga nije nešto joj bitno nedostaje,
oblaci plove drukčije, ptice imaju čudan pjev.

Dok je okopana i obrezana, ljudi joj se dive.
Za velikih žega počivaju u njezinu hladu,
pričaju kako ih je spasila gladnih godina,
priželjkuju potajno njezinu dugovječnost,
traže uporno dobrotu koja se u njoj skriva.

Nije, ipak, potrebno mnogo da maslina okrene lice.
Čim je se počne zanemarivati ona promijeni ćud,
divlje raste u zemlju, za nebo baš je briga.
Ljudi se ljute na nju, s razlogom misle, i žale je,
ulja više nema, otišlo je svojim putem.

Je li maslina dobro drvo?

Odgovori, riješi tu zagonetku, prijatelju moj!
Da bih ti pomogao, samo ću ti nešto tiho reći:
uvijek netko nešto o toj zagonetki zna.
Tako, bilo je dosta! Je li maslina dobro drvo?

BILJEŠKA O PISCU

Miljenko Stojić rođen je 1. lipnja 1960. u Dragićini kod Međugorja. Maturirao je na Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji u Visokom. Bogoslovlje je slušao, kao član Hercegovačke franjevačke provincije, u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu. Za svećenika je zaređen 1987. u Mostaru. Na sveučilištu »Antonianum« u Rimu 1991. postiže licencijat iz teologije, specijalnost kršćanska i franjevačka duhovnost. Kroz ovo vrijeme proputovao je Europu, Bliski istok i Ameriku.

Tijekom svoga svećeničkog rada bio je duhovni pomoćnik, odgojitelj bogoslova i sjemeništara, radio s mladima. Ratne neprilike učinile su ga i vojnim kapelanom. U svetištu Kraljice mira u Međugorju 1994. postaje prvim ravnateljem Informativnog centra »Mir« Međugorje u čijem okrilju sa svojim suradnicima razvija informativnu djelatnost, izdavačku djelatnost, internet stranice na vlastitom serveru, radio-postaju »Mir« Međugorje.

Piše pjesme, oglede, dječju književnost, književnu kritiku, stručne članke i prevodi. Član je Društva hrvatskih književnika i Društva hrvatskih književnika Herceg Bosne. Zastupljen je u različitim antologijama, te lektiri i školskim čitankama hrvatskoga naroda u BiH. Prevođen je na tuđe jezike.

Prvi je hrvatski književnik koji ima svoje osobne stranice na Internetu. Službeno su puštene u rad 25. srpnja 2000., a adresa im je: www.medjugorje.hr/miljenko.

Djela: *Sa svetom Klarom* (prijevod, 1993.), *Unatoč svemu* (pjesme, 1994.), *Ta vremena* (ogledi na hrvatskom, 1995.; talijanskom, 1997.; njemačkom, 1997.; engleskom, 1998. i poljskom, 1999.), *Pjesma blizini* (pjesme, 1995.), *Kaplja* (pjesme, 1997.), *Paljenje svijeće* (ogledi, 1998.), *Anđeli moji* (s Krešimirom Šegom, zbirka slikovnica, na hrvatskom 1999.; poljskom, 1999.; engleskom, 2000. i njemačkom, 2000.), *S onu stranu side* (prijevod, 1999.), *Prijatelji* (izabrane pjesme, 2000).

KAZALO

POSTOLE.....	5
PTIČICE	7
GNIJEZDO	8
NEJASNO JASNO	9
PRIJATELJEV ODLAZAK	10
POGLED UNATRAG	11
POSTOLE	12
TI IMAŠ DUŠU	13
ZLATO MOJE JEDINO	14
KRATKA PJESMA	15
TIHO ĆU TI ŠAPNUTI	16
VEČERA U RESTAURANTU	17
TVOJA SLIKA	18
KRČMARICE MLADA	19
NAŠA PJESMA	20
NJEZINO IME	21
BIJESNI KONJ	23
NJEZINO IME	25
SLIČICE IZ HRVATSKE	27
ZEMlja ČUDESA	28
SUVREMEN SAM	30
ODGOVORI MI	31
U BOJ, U BOJ	32
POLJUBAC	33
SLANO 1997.	34

OKRENI SE, MARKO	35
DRAGOVOLJCI	36
SIROVI BLUES	38
NOVINSKE VIJESTI	39
ZLA VREMENA	41
DOGOVOR	42
PRAVI IZLAZ	43
NEPRILAGODLJIVI	44
A PIJETAO JE ZAKUKURIKAO	45
POLITIČKA PJESMA	47
CRVENE ZORE MRAK	48
KRIŠKA LIETOPIISA	51
NJEGOVA KRIVNJA	53
DNEVNI ZAPIS	54
USKRSNA PJESMA	55
VJETAR U KOSI	56
VATRIŠTE	57
IME	58
HODOČAŠĆE	60
DALEKI KRIK	61
OPERI ME	62
KRIŠKA LIETOPIISA	63
NAŠ GLAS	65
NA KRIŽVCU	66
PRED NEBOM	67
JEDAN OBIČAN ŽIVOT	68
ANĐEOSKI POZDRAV	69
KAD SVECI UMIRU	70

DOBRO JUTRO	71
UZ BUKARU VINA	73
DOZRIJEVANJE BISERA	74
UZDAH	75
PJESMA LUTALICE	76
DOBRO JUTRO	78
GRANICU GRANICE TRAŽIM	80
SAMOPONIRANJE	81
ŠTO MISLIŠ	82
TRI STIHA	84
PROSTOR ZA PJESMU	85
NAUK	86
JUTARNJI UPITNICI	87
NOĆOBDIJINA PJESMA	88
JESEN, PARIZ I JA	90
ZAŠTO VOLIM JESEN	92
MJESNI RADNICI	93
USPJEH	94
ONA KUĆA	95
BALADA I GOLUB	96
JE LI MASLINA DOBRO DRVO	97
BILJEŠKA O PISCU	99

Nakladnik

ZIRAL - Zajednica izdanja ranjeni labud
Hrvatske mladeži bb, Mostar

Za nakladnika
Milan Lončar

Grafička obrada
Darko Pandža

Tisak
FRAM, Mostar

Miljenko Stojić (1960.), član je DHK-a i DHK HB.
Zastupljen je u lektiri i u školskim čitankama
hrvatskog naroda u BiH.

»Knjigu izdavaču preporučam za tisak, jer ona upotpunjuje sliku o Stojiću kao pjesniku, a njegovu ukupnu pjesništvu dodaje novu kvalitetu koja se zove - pjesničko zrenje.«

Željko Ivanković

»U jednostavnosti i poetičnoj transparentnosti Stojićevih stihotvorbi ogleda se duga hercegovačkoga neotradicionalističkog pjesništva sa svim svojim povlasticama i razvlasticama. Potonje jesu krucijalni *raison d'être* moje književno-kritičke preporuke, jer kako nešto ne poduprijeti, ako to smatrate školskim primjerom - u doslovnom hvalidbenom smislu.«

Vjekoslav Boban

ISBN 9958-37-014-X

9 789958 370144